

KRAJSKÝ ÚŘAD PLZEŇSKÉHO KRAJE
ODBOR DOPRAVY A SILNIČNÍHO HOSPODÁŘSTVÍ
Škroupova 18, 306 13 Plzeň

Naše č. j.: PK-DSH/3358/23
Spis. zn.: ZN/ /DSH/23
Počet listů: 6
Počet příloh: 0
Počet listů příloh: 0

Vyřizuje: Mgr. Jan Kotas

Datum: 3. 5. 2023

R O Z H O D N U T Í

Krajský úřad Plzeňského kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství, jako věcně a místně příslušný správní orgán podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl ve věci odvolání pana [REDAKCE] nar. [REDAKCE], trv. bytem [REDAKCE], zastoupeného [REDAKCE] takto:

podle ust. § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odvolání pana [REDAKCE] nar. [REDAKCE], trv. bytem [REDAKCE] proti rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, Odboru pro projednávání přestupků, č. j. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE]

z a m í t á

a rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, Odboru pro projednávání přestupků, č. j. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE], kterým se pan [REDAKCE] nar. [REDAKCE], trv. bytem [REDAKCE], uznává vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši [REDAKCE] Kč (slovy [REDAKCE] korunčeských) a zároveň byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši [REDAKCE] Kč (slovy [REDAKCE] korunčeských),

p o t v r z u j e.

Odůvodnění

Odvoláním podaným panem [REDAKCE] nar. [REDAKCE], trv. bytem [REDAKCE] (dále jen „odvolatel“), je napadáno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, č. j. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] kterým se odvolatel uznává vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši [REDAKCE] Kč (slovy [REDAKCE] korunčeských) a zároveň byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši [REDAKCE] Kč (slovy [REDAKCE] korunčeských).

Odvolání spolu se spisovou dokumentací bylo zdejšímu odvolacímu správnímu orgánu, tedy Krajskému úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací správní orgán“), postoupeno dne 16. 3. 2023. Odvolací správní orgán se zabýval tím, zda bylo odvolání podáno včas, tedy v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne oznámení napadeného rozhodnutí. Tyto podmínky byly splněny, odvolání bylo včasné a přípustné.

Ze spisové dokumentace vyplývá následující:

Dne [REDAKCE] v [REDAKCE] hodin na silnici I. tř. [REDAKCE] v k. ú. obce [REDAKCE], na křižovatce silnice I. tř. č. [REDAKCE] a III. tř. č. [REDAKCE] odvolatel při řízení osobního automobilu [REDAKCE] RZ [REDAKCE], překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou B 20a "Nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h" mimo obec nejméně o 31 km/h. Soudním znalcem [REDAKCE] byla ve znaleckém posudku č. [REDAKCE] stanovena rychlost vozidla [REDAKCE] na počátku řešeného úseku nehodového děje nejméně 101 km/h.

Předmětné znalecké zkoumání bylo zadáno v souvislosti se šetřením dopravní nehody, ke které došlo v uvedeném čase na křižovatce silnice I. tř. [REDAKCE] a III. tř. č. [REDAKCE] při níž se odvolatel coby řidič vozidla [REDAKCE] RZ [REDAKCE] jedoucí po hlavní pozemní komunikaci I. tř. č. [REDAKCE] střetl s vozidlem [REDAKCE] RZ [REDAKCE] řidiče [REDAKCE] který vjížděl z vedlejší pozemní komunikace III. tř. č. [REDAKCE] označené dopravní značkou P4 „Dej přednost v jízdě“ na hlavní pozemní komunikaci.

Oznámení přestupku ve věci předmětné dopravní nehody bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 19. 4. 2022. Správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupku vůči řidiči [REDAKCE] pro podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o provozu na pozemních komunikacích (nedání přednosti v jízdě) a vůči odvolateli pro podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích písemnostmi ze dne 1. 6. 2022. Z konzultace se znalcem totiž vyplynulo, že lze mít za to, že námitka řidiče [REDAKCE] že odvolatel při jízdě

po hlavní pozemní komunikaci výrazně překročil nejvyšší dovolenou rychlost může být důvodná. Oba obvinění se k věci vyjádřili při ústním jednání konaném dne 27. 6. 2022. Oba setrvali na svých verzích – řidič [REDAKCE] spatřoval zavinění dopravní nehody na odvolateli, neboť ten měl jet výrazně rychleji než rychlostí v místě dovolenou, odvolatel zas trval na tom, že viníkem dopravní nehody je řidič [REDAKCE] který mu nedal přednost v jízdě, přičemž on nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil. Správní orgán I. stupně proto při ústním jednání oba účastníky vyrozuměl o záměru ustanovit k objasnění příčin dopravní nehody znalce [REDAKCE] s čímž oba souhlasili. Ze znaleckého posudku [REDAKCE] plynou tyto podstatné skutečnosti:

- **Technicky přijatelná rychlost vozidla [REDAKCE] na počátku řešeného úseku nehodového děje činí cca 111 km/h, v toleranci přesnosti výpočtu 101 až 122 km/h. Možnost vyšší rychlosti na počátku děje nelze technicky jednoznačně vyloučit. Je technicky přijatelné, že se vozidlo [REDAKCE] rozjíždělo z nulové rychlosti.**
- Na základě provedeného vyhodnocení vstupních podkladů a provedených řešení střetu, bylo konstatováno, že ke vzájemnému střetu došlo v koridoru pohybu vozidla [REDAKCE] tedy v části vozovky pro směr na [REDAKCE] kdy řidič vozidla [REDAKCE] narazil do pravé zadní části vozidla [REDAKCE]. Vozidlo [REDAKCE] na vozovku silnice 1/22 najíždělo z komunikace vedoucí od obce [REDAKCE] a bylo dosud mírně šikmo vůči vozidlu [REDAKCE]. Ve směru jízdy vozidla [REDAKCE] je před místem nehody umístěno dopravní značení omezující rychlost jízdy na 70 km/h. Provedeným řešením byla v okamžiku reakce řidiče určena rychlost jízdy vozidla [REDAKCE] cca 101 až 122 km/h. Bylo proto provedeno posouzení zabránění nehodě v případě, že by se vozidlo [REDAKCE] v okamžiku reakce pohybovalo rychlostí 70 km/h. Řidič vozidla [REDAKCE] by zabránil střetu s vozidlem [REDAKCE] v případě, že by se v místě nehody pohyboval rychlostí dovolenou dopravním značením, tj. 70 km/h. Pokud by se takovou rychlostí pohyboval v určeném okamžiku reakce a následně zpomalil brzdným zpomalením 3 m/s^2 , došlo by k zařazení vozidla Škoda na silnici 1/22 bez vzniku nehodové situace. Dopravní značení, omezující rychlost vozidel na silnici 1/22 ve směru od [REDAKCE] je umístěno právě z důvodu vytvoření časového prostoru pro rozhodování a realizace manévru pro řidiče vozidel najíždějících z vedlejších směrů na silnici 1/22.
- Na základě provedeného vyhodnocení vstupních podkladů a provedených řešení střetu, bylo konstatováno jako technicky přijatelné, že se řidič vozidla [REDAKCE] rozjížděl do křižovatky ze směru od [REDAKCE] po předchozím zastavení. V případě, že by se vozidlo [REDAKCE] pohybovalo před okamžikem reakce stálou rychlostí, mohl by jej řidič vozidla [REDAKCE] spatřit a reagovat na něj odložením svého úmyslu najet na vozovku silnice 1/22. Jeho rozhodovací poměry by v takovém případě byly omezeny rychlostí vyšší než dovolenou u vozidla [REDAKCE]. Platí však, že při absenci stop předstřetového pohybu, či svědeckých výpovědí, nelze z technického hlediska vyloučit vyšší rychlost vozidla [REDAKCE] na počátku nehodového děje. V čase 5-6 s před střetem by se pak

vozidlo [REDACTED] nacházelo v oblouku předcházející pravotočivé zatáčky a neexistoval by podnět pro řidiče vozidla [REDACTED] k nezahájení manévru odbočení na silnici 1/22.

Předmětný znalecký posudek byl správním orgánem I. stupně proveden jako důkaz při ústním jednání 30. 1. 2023. V předvolání k ústnímu jednání ze dne 3. 1. 2023 byl odvolatel zároveň vyrozuměn, že jeho jednání se překvalifikovává na přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

S ohledem na závěry znaleckého posudku dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že panu [REDACTED] nelze spáchání přestupku prokázat. Za předpokladu, že by odvolatel na počátku reakce jel stejnou rychlostí jako na počátku nehodového děje, mohl by pan [REDACTED] jeho vozidlo vidět a střetu zabránit nevjetím na hlavní pozemní komunikaci, pokud by však jel odvolatel rychlostí vyšší, což nelze bez důvodných pochybností vyloučit, nebyl by schopen vozidlo odvolatele v momentě, kdy se rozhodl do křižovatky vjet, pozorovat. S ohledem na uvedené proto řízení vůči panu [REDACTED] usnesením ze dne [REDACTED] č. j. [REDACTED], podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky zastavil. Zároveň dospěl k závěru, že je bez důvodných pochybností prokázáno, že odvolatel překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 31 až 52 km/h. Dle zásady *in dubio pro reo* je třeba vycházet z hodnoty nejnižší, proto dospěl k závěru, že odvolatel naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, nejednalo se však o překročení nejvyšší dovolené rychlosti extrémní (resp. extrémní překročení nejvyšší dovolené rychlosti nebylo prokázáno), a proto uzavřel, že nelze prokázat, že by toto překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo příčinou dopravní nehody. Nyní přezkoumávaným rozhodnutím proto odvolatele uznal vinného z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, bez souvislosti se vznikem dopravní nehody.

Napadené rozhodnutí bylo odvolateli doručeno do vlastních rukou dne 13. 2. 2023. Odvolatel si proti tomuto rozhodnutí podal prostřednictvím nově zvoleného zmocněnce [REDACTED] blanketní odvolání, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 21. 2. 2023. Toto blanketní odvolání bylo následně na výzvu správního orgánu I. stupně doplněno o odvolací důvody. Odvolání je včasné a přípustné.

Odvolatel uvádí, že správní orgán důsledně nehodnotí jako důkaz protokol o nehodě v silničním provozu, jako důkaz jej sice v podkladech rozhodnutí uvádí, ale nikterak (řádně) se s tímto důkazem nevypořádá. K objasnění věci měl správní orgán vyslechnout policisty, jež vyšetřovali dopravní nehodu a měl řádně zjistit skutkový stav. Výrok rozhodnutí není opřen o relevantní a srozumitelné odůvodnění, respektive je s tímto v rozporu. Nebylo postaveno najisto, z jakých důvodů nebyly zjištěny a posuzovány brzdné stopy. Pokud jde o závěry znaleckého posudku [REDACTED] je

třeba konstatovat, že tyto závěry jsou nejisté, když není zřejmé, z čeho znalec vycházel při posouzení toho, že obviněný jel v místě vyšší rychlostí, když právě absentují brzdné stopy. To je v rozporu se zjištěním, že obě vozidla brzdila. Tento rozpor nebyl vyvrácen. Navíc by měl znalec objasnit situaci modelově s tím, že měl předestřít při jednání model situace, kdy by z jeho pohledu došlo ke střetu vozidel při rychlosti 70 km/h (závěr správního orgánu na straně 8 odůvodnění), když je třeba uvést, že i v této situaci by k dopravní (větu odvolatel nedokončil – pozn. odvolacího správního orgánu).

V dané věci nebyla ani znalecky posouzena otázka a možnost toho, že v daném místě technicky ani nelze jet vyšší rychlostí, jak uvádí odvolatel s tím, že se tato zatáčka ani vyšší rychlostí nedá projet. K doplněním a otázkám na znalce k odstranění rozporů a pochybností měl správní orgán znalce vyslechnout, což odvolatel navrhuje. Odvolatel namítá nedostatečně provedený důkaz znaleckým posudkem a navrhuje výslech znalce a doplnění znaleckého posudku. V rozporu s výpovědí [REDAKCE] pak správní orgán dle odvolatele dospívá k tomu, že [REDAKCE] musel obviněného vidět a nedal mu přednost v jízdě, kdy správní orgán dospívá k závěru, že jde o závažnější porušení povinností řidiče. V rozporu s tím, však není zřejmé, zda a jaká byla případně [REDAKCE] byla uložena sankce za jeho protiprávní jednání. Odůvodnění rozhodnutí je tak v rozporu s ust. § 68 odst. 3 SŘ.

Odvolatel ve svém odvolání dále uvádí, že správní orgán pak zejména v odůvodnění rozhodnutí na str. 10 uvádí, že: „*To, že soudní znalec není schopen z technického hlediska vzhledem k absenci stop a svědků vyloučit, že se vozidlo [REDAKCE] pohybovalo na počátku nehodového děje rychlostí nad 122 km/h nemůže založit odpovědnost [REDAKCE] na zavinění či spoluzavinění dopravní nehody neboť by toto muselo být prokázáno beze všech pochybností*“

Dále správní orgán konstatuje, že závěr o vině odvolatele, jedoucího v dané situaci na hlavní pozemní komunikaci by musel být dán jen tehdy, pokud je to odůvodněno jednak extrémní mírou porušení povinnosti (což v případě obviněného nebylo jistě dáno ani prokázáno) a jednak tím, že řidiči, jedoucímu z vedlejší pozemní komunikace je fakticky znemožněno vjetí na hlavní pozemní komunikaci.

Odvolatel namítá, že správní orgán neučinil žádné odůvodněné závěry, vedoucí k jeho vině, když neposuzuje a nehodnotí, zda ze strany obviněného šlo o extrémní porušení povinnosti dodržet předepsanou rychlost a zda svou jízdou znemožnil [REDAKCE] vjetí na hlavní pozemní komunikaci. Ostatně závěr o tom, zda došlo ke znemožnění vjetí na hlavní pozemní komunikaci [REDAKCE] je zpochybněn již jen tím, že ke střetu došlo až na samé hlavní komunikaci a již při jízdě [REDAKCE] Zde je dáno jednoznačně zavinění řidiče vozidla [REDAKCE], není však dána jednoznačně vina odvolatele. V rozporu s tímto však správní orgán dospívá k vině obviněného, ta je uvedena ve výroku rozhodnutí, který je však příkře rozporný s odůvodněním rozhodnutí.

Odvolatel namítá, že správní orgán se nezabýval zejména kvalitativně horším stupněm dodržení povinnosti přednosti v jízdě pana [REDAKCE], činí však závěr o vině odvolatele. Jednoznačným viníkem na předmětné dopravní nehodě by měl být [REDAKCE], když tento nedal přednost v jízdě odvolateli, který jel s vozidlem na hlavní pozemní komunikaci. Výpověď [REDAKCE] o tom, že vozidlo neviděl, neobstojí, to lze vyloučit či ověřit, a to místním šetřením, které však správní orgán neučinil a odvolatel provedení místního šetření navrhuje jako důkaz.

Správní orgán fakticky uznal odvolatele vinným (výrok rozhodnutí) a následně, v rámci odůvodnění rozhodnutí zavinění dopravní nehody neguje. Odvolatel má za to, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, nebyl vyslechnut znalec, který zpracovával znalecký posudek, případně nebylo zadáno doplnění znaleckého posudku k odstranění pochybností. Nebylo provedeno ani místní šetření, vyslechnuti policisté, jež dopravní nehodu šetřili a řádně provedeny a zhodnoceny všechny důkazy (protokol o nehodě v silničním provozu, výpovědi účastníků dopravní nehody).

S ohledem na výše uvedené odvolatel navrhuje, aby zdejší správní orgán napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, event. aby napadené rozhodnutí zrušil a řízení o přestupku zastavil.

Odvolací správní orgán na základě § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) přezkoumává rozhodnutí v plném rozsahu.

Odvolání není důvodné.

Z podaného odvolání je zřejmé, že odvolatel správnímu orgánu I. stupně vytýká zjm. to, že nedostatečně posoudil míru zavinění dopravní nehody řidičem [REDAKCE]. Dle mínění odvolatele neměl být uznán za viníka dopravní nehody on, ale řidič [REDAKCE], který mu nedal přednost v jízdě. Odvolací správní orgán však konstatuje, že předmětem napadeného rozhodnutí nebylo posouzení jednání řidiče [REDAKCE], neboť o jeho skutku bylo rozhodnuto v souladu s § 86 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky samostatným usnesením ze dne [REDAKCE] č. j. [REDAKCE] vůči němuž odvolateli nesvědčí právo podat odvolání. Tímto usnesením bylo řízení o přestupku obviněného [REDAKCE] zastaveno podle ust. § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť spáchání přestupku se panu [REDAKCE] nepodařilo prokázat, jelikož dle znalce nebylo možno pro absenci dostatečného množství podkladů vyloučit možnost, že odvolatel se na počátku nehodového děje pohyboval rychlostí vyšší než 122 km/h a že ho tudíž nemohl řidič [REDAKCE] před vjetím na pozemní komunikaci pozorovat. Odvolací správní orgán neshledal důvod pro zahájení přezkumného řízení ve vztahu k tomuto usnesení, neboť závěr správního orgánu I. stupně má plnou oporu v závěrech znalce, který na str. 41 a 42 uvedl, že „...v případě, že by se vozidlo [REDAKCE]“

pohybovalo před okamžikem reakce stálou rychlostí, mohl by jej řidič vozidla [REDAKCE] spatřit a reagovat na něj odložením svého úmyslu najet na vozovku silnice I/22. Jeho rozhodovací poměry by v takovém případě byly omezeny rychlostí vyšší než dovolenou u vozidla [REDAKCE]. Platí však, že při absenci stop předstřetového pohybu, či svědeckých výpovědí, nelze z technického hlediska vyloučit vyšší rychlost vozidla [REDAKCE] na počátku nehodového děje. V čase 5-6 s před střetem by se pak vozidlo [REDAKCE] nacházelo v oblouku předcházející pravotočivé zatáčky a neexistoval by podnět pro řidiče vozidla [REDAKCE] k nezahájení manévru odbočení na silnici I/22.“ Odvolatel přitom nepředložil žádné jiné konkurenční soudně znalecké závěry, které by byly s citovaným závěrem znalce [REDAKCE] v rozporu. Z uvedeného zároveň plyne, že **podstatná část argumentace odvolatele uplatněná v odvolání se míjí s předmětem tohoto řízení, neboť tím je přezkum odvoláním napadeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o vině odvolatele za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, který dle správního orgánu I. stupně nebyl příčinou dopravní nehody, nikoliv přezkum shora označeného usnesení o zastavení řízení, kterým bylo rozhodováno o skutku řidiče vozidla [REDAKCE]**

Za situace, kdy správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jednání odvolatele spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti nebylo příčinou dopravní nehody, je pro posouzení jeho odpovědnosti za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích naprosto bez významu, zda se na vzniku dopravní nehody podílelo jednání řidiče vozidla [REDAKCE], resp. zda řidiči [REDAKCE] bylo zavinění dopravní nehody bez důvodných pochybností prokázáno či nikoliv. Stejně tak je pro posouzení odpovědnosti odvolatele za přestupek bez významu, zda je technicky možné projet zatáčku před křižovatkou rychlostí vyšší než 122 km/hod., neboť odvolateli nebylo kladeno za vinu překročení nejvyšší dovolené rychlosti o více než 122 km/hod. v okamžiku, kdy projížděl předmětnou zatáčkou, ale překročení rychlosti nejméně o 31 km/h v okamžiku reakce na vjetí vozidla [REDAKCE] řidiče [REDAKCE] do prostoru křižovatky a současně nebylo odvolateli kladeno za vinu ani spoluzavinění dopravní nehody. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti o nejméně 31 km/h přitom bylo odvolateli spolehlivě prokázáno na podkladě znaleckého posudku [REDAKCE]. Odvolací správní orgán proto považuje za nadbytečné zjišťovat, zda předmětnou zatáčkou lze projet rychlostí vyšší než 122 km/h za situace, kdy odvolateli je v souladu se zásadou *in dubio pro reo* kladeno za vinu, že jel za touto zatáčkou v blízkosti inkriminované křižovatky rychlostí nejméně 101 km/h. S ohledem na uvedené proto nebude odvolací správní orgán pro nadbytečnost za tímto účelem provádět žádné doplňování dokazování.

Odvolací správní orgán pro nadbytečnost nedoplní dokazování o místní šetření, neboť předmětem tohoto řízení nejsou výhledové poměry řidiče [REDAKCE] nýbrž překročení nejvyšší dovolené rychlosti odvolatelem, nehledě na to, že ohledání místa dopravní nehody provedla jak Policie ČR, tak znalec v rámci znaleckého zkoumání. Vzhledem k tomu, že znalecký posudek obsahuje odpovědi na všechny položené

otázky, nepovažuje zdejší správní orgán za potřebné provádět výslech znalce či doplněk znaleckého posudku. Znalec ve znaleckém posudku objasnil, že i při absenci brzdných stop bylo možno vypočítat střetovou rychlost obou vozidel z deformace vozidel, jejich konečné polohy a stop postřetového pohybu (dřecích stop na vozovce) dopřednou kinetickou simulací. Z této rychlosti pak bylo možno dopočítat rychlost vozidla VW na počátku reakce 101 až 122 km/h a jeho pohyb před střetem pomocí zpětného kinematického výpočtu. Se závěry znalce není v rozporu absence brzdných stop na vozovce – jak plyne ze znaleckého posudku vozidlo brzdilo po dobu pouhé 1 s před střetem vč. náběhu brzd 0,2 s, kterému předcházela reakční doba řidiče v délce 1,5 s. Vozidlo povinně vybavené systémem ABS, který brání zablokování kol při brzdění, po tak krátkou dobu brzdění brzdné stopy zanechat v zásadě nemohlo. Ostatně sám odvolatel při ústním jednání uvedl, že jakmile vozidlo krátce před nárazem viděl „intenzivně a prudce šlápl na brzdu“ (výpověď na č. I. 49 spisu). Stěží tedy nyní může tvrdit, že není prokázáno, že by brzdil. Jeho vyjádření při ústním jednání naopak v tomto ohledu přesně odpovídá závěrům znalce. Odvolacímu správnímu orgánu pak není zřejmé, k objasnění jakých skutečností by měl sloužit výslech policistů ohledávajících místo dopravní nehody, když z protokolu o nehodě neplynou žádné nejasnosti a znalcem byly vyhodnoceny na místě zjištěné stopy jako technicky přijatelné.

Pouze *nad rámec nutného odůvodnění* odvolací správní orgán dodává, že při posouzení dopravních nehod se uplatní tzv. princip odděleného posouzení porušení právních povinností účastníků dopravní nehody. Při posouzení odpovědnosti účastníka nehody za přestupek se zkoumá, zda řidič porušil pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích a zda toto jeho jednání je v příčinné souvislosti se vznikem dopravní nehody. Pro posouzení odpovědnosti řidiče za přestupek přitom není podstatné, zda svým jednáním způsobili dopravní nehodu i další účastníci dopravní nehody. Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí další skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo. Pro posouzení odpovědnosti za přestupek jednoho účastníka dopravní nehody proto není významná otázka, zda i druhý účastník dopravní nehody porušil pravidla silničního provozu a zda tedy i jeho jednání je možné považovat za příčinu dopravní nehody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 22/2011-74 ze dne 1. února 2012 popř. příměreně usnesení Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 728/02 ze dne 20. 5. 2004). I kdyby tedy jednání odvolatele bylo příčinou dopravní nehody (což dle závěru správního orgánu I. stupně nebylo), nic by na posouzení jeho odpovědnosti za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích neměnilo případné spoluzavinění dopravní nehody řidičem .

Vzhledem k tomu, že správní orgán dospěl k závěru, že jednání odvolatele spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti nebylo příčinou dopravní nehody, nemělo by na posouzení jeho odpovědnosti za přestupek vliv ani výhradní zavinění dopravní nehody ze strany řidiče neboť to, že odvolatel překročil nejvyšší dovolenou rychlost v prostoru před předmětnou křižovatkou je

objektivně zjištěným faktem bez ohledu na vliv tohoto porušení pravidel silničního provozu na vznik dopravní nehody.

Odvolateli nelze dát za pravdu v tom, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo v rozporu s jeho výrokem. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že v souladu se zásadou *in dubio pro reo* nelze odvolateli prokázat, že by překročení nejvyšší dovolené rychlosti z jeho strany bylo příčinou dopravní nehody, neboť v jeho prospěch je třeba vycházet z nejnižší hodnoty rychlosti jím řízeného vozidla ze znalce stanoveného rozpětí, tj. z rychlosti 101 km/h za situace, kdy znalec konstatoval, že odvolatel jel na počátku reakce rychlostí 101 až 122 km/h, přičemž před jeho reakcí, na počátku nehodového děje, nelze vyloučit ani rychlost vyšší, která by druhému řidiči znemožnila dostát povinnosti dát odvolateli přednost v jízdě. Zdůraznil přitom, že pokud by rychlost odvolatele byla i na počátku nehodového děje 101 až 122 km/h, měl by řidič vozidla [REDAKCE] možnost na něj reagovat. Nelze proto prokázat, že by se odvolatel dopustil extrémního překročení nejvyšší dovolené rychlosti, které by zakládalo jeho odpovědnost za vznik dopravní nehody přesto, že se pohyboval po hlavní pozemní komunikaci. Bylo však prokázáno, že na počátku reakce se v prostoru před inkriminovanou křižovatkou pohyboval rychlostí nejméně 101 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více, a to bez prokazatelného vlivu na vznik dopravní nehody. Tomuto závěru odpovídá i formulace skutkové věty výroku rozhodnutí, v níž absentuje jakákoliv zmínka o zavinění dopravní nehody či mechanismu jejího vzniku, z čehož je zřejmé, že následek odvolatelova jednání v podobě dopravní nehody mu nebyl kladen za vinu. Naopak v případě, kdy by správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jednání řidiče bylo příčinou dopravní nehody, bylo by obligatorní součástí skutkové věty výroku rozhodnutí konstatování, že jednání řidiče bylo příčinou dopravní nehody, kterou by bylo nutno ve výroku rozhodnutí dále specifikovat. Vzhledem k tomu, že přestupky dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 až 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích jsou přestupky ohrožovacími, není k naplnění odpovídající skutkové podstaty přestupku za potřebí, aby jeho následkem byl vznik dopravní nehody. Závěr správního orgánu I. stupně o tom, že jednání odvolatele nebylo příčinou dopravní nehody (resp. nelze prokázat, že by bylo) proto nebrání v tom, aby byl odvolatel uznán vinným za prokazatelné překročení nejvyšší dovolené rychlosti nejméně o 31 km/h. Z uvedeného je zřejmé, že námitka odvolatele, že správní orgán I. stupně neposuzoval a nehodnotil, zda ze strany odvolatele šlo o extrémní porušení povinnosti dodržet nejvyšší dovolenou rychlost a zda svou jízdou znemožnil řidiči [REDAKCE] dostát povinnosti dát přednost v jízdě, není důvodná. Těmito otázkami se správní orgán I. stupně podrobně zabýval na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že odvolateli lze prokázat toliko překročení rychlosti o 31 km/h, které nelze považovat za extrémní překročení nejvyšší dovolené rychlosti, protože nelze prokázat, že by znemožnil řidiči [REDAKCE] splnění povinnosti dát přednost v jízdě, a proto nelze bez důvodných pochybností uzavřít, že by jednání odvolatele bylo příčinou dopravní nehody. Jak již bylo řečeno výše, vyslovení vinny řidiče [REDAKCE] se odvolatel nemůže v tomto řízení domáhat, neboť účastníkem řízení o přestupku pana [REDAKCE] je pouze on sám, a

proto jsou odvolací námitky a důkazní návrhy směřující k prokázání viny pana [REDAKCE] za zavinění dopravní nehody ve vztahu k přezkumu napadeného rozhodnutí bezpředmětné.

Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že v tomto řízení o přestupcích se nepodařilo prokázat, že by jednání řidiče [REDAKCE] nebo jednání odvolatele bylo příčinou dopravní nehody. Podařilo se prokázat pouze to, že odvolatel prokazatelně překročil nejvyšší dovolenou rychlost, aniž by však bylo možno učinit závěr, že toto překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo příčinou dopravní nehody, neboť nebylo prokázáno, že by došlo k tak významnému překročení nejvyšší dovolené rychlosti, že by řidiči [REDAKCE] znemožnilo včas vozidlo [REDAKCE] upozorovat a dát mu přednost v jízdě. Současně však extrémní překročení nejvyšší dovolené rychlosti odvolatelem nebylo možno bez důvodných pochybností ani vyloučit, a proto nebylo možno zavinění dopravní nehody prokázat ani řidiči [REDAKCE].

Odvolatel dále namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něj neplyne, jak byl potrestán druhý řidič [REDAKCE]. Zdejší správní orgán však konstatuje, že předmětem přezkoumávaného rozhodnutí není přestupek řidiče [REDAKCE] nýbrž přestupek odvolatele, který **nebyl** shledán za příčinu dopravní nehody (resp. příčinná souvislost nebyla prokázána). Jak již bylo uvedeno výše, řízení o přestupku řidiče [REDAKCE] bylo ukončeno samostatným usnesením, jímž bylo řízení o přestupku zastaveno a nebylo jmenovaným napadeno odvoláním. Z uvedeného důvodu nemohou být rozhodnutím o přestupku odvolatele ukládány sankce řidiči [REDAKCE]. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné.

Správní orgán I. stupně dostatečně vymezil, jaké skutečnosti plynou z protokolu o nehodě na str. 6 a 7 odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí. Nebylo však úkolem správního orgánu I. stupně z tohoto protokolu vyvozovat odborné závěry technického charakteru, neboť k tomu není odborně způsobilý. Za účelem objasnění příčin dopravní nehody byl ustanoven znalec [REDAKCE], který Policií ČR zadokumentované stopy hodnotil, na místě porovnal se skutečností a učinil z nich odborné závěry, které odvolatel nijak relevantně nezpochybnil. Námitka odvolatele, že správní orgán I. stupně v odvolání dostatečně nehodnotil protokol o nehodě, proto není důvodná. Technickou přijatelností výpovědí obou účastníků dopravní nehody se zbýval znalec na str. 39 znaleckého posudku, kdy výpovědi obou účastníků hodnotil jako technicky přijatelné s výjimkou tvrzení odvolatele o rychlosti jeho vozu. Z tohoto hodnocení tedy správní orgán I. stupně vyšel s tím, že s ohledem na to, že nebylo možno určit rychlost vozidla [REDAKCE] na počátku nehodového děje, tedy při průjezdu zatáčkou, nebylo možno potvrdit ani vyvrátit tvrzení pana [REDAKCE] o tom, že vozidlo [REDAKCE] nebylo z jeho pozice vidět.

Odvolacímu správnímu orgánu není zřejmé, co odvolatel myslel nedokončenou větou „Navíc by měl znalec objasnit situaci modelově s tím, že měl předestřít při jednání

model situace, kdy by z jeho pohledu došlo ke střetu vozidel při rychlosti 70 km/h (závěr správního orgánu na straně 8 odůvodnění), když je třeba uvést, že i v této situaci by k dopravní“ Odvolací správní orgán k tomu pouze konstatuje, že na str. 41 znalec vyslovil závěr, že „Řidič vozidla [REDAKCE] by zabránil střetu s vozidlem [REDAKCE] v případě, že by se v místě nehody pohyboval rychlostí dovolenou dopravním značením, tj. 70 km/h. Pokud by se takovou rychlostí pohyboval v určeném okamžiku reakce a následně zpomalil brzdným zpomalením 3 m/s², došlo by k zařazení vozidla [REDAKCE] na silnici 1/22 bez vzniku nehodové situace.“ Odvolacímu správnímu orgánu není zřejmé, proč by znalec měl simulovat situaci opačnou, tedy takovou, při které by ke střetu při rychlosti vozidla [REDAKCE] 70 km/h došlo.

Odvolací správní orgán konstatuje, že správní orgán I. stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu, přičemž provedené důkazy řádně hodnotil jak samostatně, tak ve vzájemných souvislostech. Navzdory tomu nebylo možno jednoznačně určit, či jednání bylo příčinou dopravní nehody, bylo však možno prokázat, že odvolatel překročil nejvyšší dovolenou rychlost, aniž by však bylo možno konstatovat, že toto překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo příčinou dopravní nehody. Zdejšímu správnímu orgánu proto poté, co přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i proces jeho vydání předcházející v plném rozsahu, nezbylo než se ztotožnit se závěry správního orgánu I. stupně. Zdejší správní orgán neshledal žádné pochybení správního orgánu I. stupně, které by zakládalo nezákonnost nebo věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí, a proto podané odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí o odvolání se nelze dále odvolat (podle ust. § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů).

Dušan Pakandl
Plzeňský kraj
03.05.2023 16:11

Mgr. Dušan Pakandl
vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství
elektronicky podepsáno

Doručí se:

–

Na vědomí:

- MÚ Domažlice
- Vlastní k založení do spisu.